

זהו השער לירידה

כל יום עוברים לפחות חמישים גברים, נשים וילדים דרך שער הקונסוליה הקנדית ומבקשים להגר מהארץ

ק יבדתי! קיבדתי!
איזה התרגשות! איזה שימחה! שפתי מילמלו חרישית. הודייה? חרדה?
הצטרפתי סביבו. משכו אותו, מיששו אותו, עיכבו אותו, דחפו את אפם אל תוך הנייר שהוא החזיק ביד רוטטת.
"הוא חיבל! הוא חיבל!" קראו בקינאה.
מה חיבל — ירושה עצומה? 50 אלף לירות במפעל הפיס?
גיור הפלא שביתו היה מכוסה שורות צפופות של אותיות אנגליות. וסל דברתי הדפוס הוסיף משהו בכתביד גדול, בדיו כחולה: 15.12.66.
מה שהבחור חיבל היה היתרהגירה לי קנדה. היתר להיכנס לארץ הצפונית הגדולה, על מנת לעבוד ולהשתקע בה. עליו להתייצב באחת מנקודות הגבול שלה לא יאוחר מה 15 בדצמבר, שנה זו.
זה מה שהוא קיבל. זה מה שהרטיס את לבו ומילא את לב הצופים בקינאה. זה מה שהוא רץ להראות להוריו, שהמתינו לו בחוץ.

עד גיל 38

ה מקום: המדרגות המובילות לבן הקטן המטופח, שלפני הבית בו שוכנת מחלקת החיות של הקונסוליה הקנדית, ברחוב הירקון בתל-אביב.
הבחור הצעיר רגש מדי, והוא ממחר כדאי שיוכל להשיב ארוכות. מן הסתמים אפשר להבין כי שמו בוריס ציוני.
אתה נוסע עם המשפחה?
— לא. אני רחוק.
מקצוע?
— מסגר מכני.

מי משלם את כרטיסי-הנסיעה?
— אני נוסע על חשבוני. רק את מישהו אומר שהוא מוכן לעבוד שם כחובב עמים, וחותר על חוזה-עבודה לשנתיים, משלמים לו את הכרטיס.
עד איזה גיל מקבלים?
— עד גיל 38. אם אתה בעל-מקצוע מן עולה, אפשר גם יותר מבוגר.
כמה זמן אתה מחכה לויזה הי-זאת?
— אני מחכה חודשיים. בדיוק חודשיים מאז שהגשתי את הבקשה.

מיסיון להגירה

ב בדיוק חודשיים. ביום הגיל עוברים בבית זה כמה עשרות אנשים. מהם יכולים כחמישים למלא את הדרשות הי הראשוניות, המאפשרות להם בכלל לבקש אשרת-הגירה.

הישראלי החדש): תעודה ממקום-העבודה, הבאת?
בחור (הצצה חטופה בניירות, שמו גיק עיני) פותח את התיק הנאה שלו, שולה מתוכו תעודה יפה, במסגרת. משהו שתולים על הקיר, ומעיד כי האי פלוני גמר את בית-הספר האלמוני וזאת לאות ולתעודה.
הפקידה: לא, לא, זה לא מעניין אותנו. תעודה ממקום-העבודה?

בטח. הוא הכין את הכל. הנה, הנה, תעודה ממקום-העבודה. רק את הבקשו. כל תעודה שתרצו, תגידו, מה עוד דרוש בשביל להיכנס לקנדה?

זה לא עניין הומאני

ק ודמ כל דרוש שהמהגר יהיה צעיר, בריא, בעל-מקצוע. שהוא יוסיף כוח וי עושר לארץ המקבלת אותו. שלא יהיה מי עימה. מפאת ענייני של הומאניות, קנדה אינה חפשת בישראל את עלובי-החיים, כדי להבטיח להם קורת-גג ופרנסה. יש לו הורים זקנים? טובל ממחלה? טורי טורי מאוד, הישאר בישראל. בישראל של המיתון, בי ישראל של האבטלה. בישראל הענייה. קנדה העשירה אינה מעוניינת בכך.

אם אתה משה קמחי, למשל, אין לך מה לחפש בבית הנאה הנה, מול מלון הילטון.

משה קמחי הוא גבר צנום, בעל שפם זהוב ועיניים כחולות. הוא גר בשכונת הי תקרה, 32 שנה בארץ. היה חבר קיבוץ וי לוחם בחטיבת הראל. כן, אפילו נפצע בי מלחמה. מקצוע? חוטב-עצים. אמנם אין כאן יערות, אבל מדי פעם יש עבודה בשביל הי "קק"ל. הוא אוהב את העבודה הזאת. אבל בזמן האחרון אין הרבה פרנסה. חשב ש' בקנדה בטח יוכל לעבוד. אם לא כחוטב-עצים, אזי כספח. הוא בקי בהרבה מקצועות.

פקידת-הקבלה שאלה אותו בן כמה הוא. ענה: 41. הפקיד הקנדי החסון הביט בו מלמעלה למטה, בעיניו מלמלה. הוא כיל קמחי הישראלי אינו גבוה במיוחד. הוא אפילו קצת נמוך מן הרגיל. וקצת צנום מן הרגיל. אילו היה בריא מאוד, וגבוה מאד, ועשיר מאד, לא היה מחפש מיקלט בקנדה.

הפקיד הגבוה הביט בקונו, טורי. "תגידו", הוא שואל בחרדה, "בשום אופן לא יקחו אדם בן 41? תגידו, אני מוכן לעבוד. אני יודע לעבוד."

לא רוצים לחסל

מ יפטר סמוך מצית סיגריה פלילי. אין לנו כל אינטרס למשוך ולהעביר

הנהגה, הנהגה!

את כל תושבי ישראל לקנדה. היינו מרגישים מאד לא-נחת במיקרה זה.

באין כוננת קנדה לחסל את מדינת ישראל, את מי היא מושכת ומעבירה אליה?

מיסטר סטון: "מרבית המהגרים הם בעלי משפחות, שעלו ארצה בשנים 1940-1950. רובם צעירים, על כל פנים לפני שנות הארבעים שלהם. אנחנו מעדיפים את הי צעירים כמובן, אבל לא קיים כל חוק מפורש האוסר מתן אשרת-הגירה לבני 40 ומעלה."

המועמד להגירה צריך גם לדעת אחת מ-שתי שפות המקום: אנגלית או צרפתית. מיסטר סטון: "אנו זקוקים בקנדה לבעלי-מקצוע. קיים ביקוש למהנדסים, טכנאים, רופאים, מכונאים, אחיות. בשלב הקליטה נעזרים רוב המהגרים בקרוביהם. למען אלה שאינם מכירים איש בקנדה קיימים משרדים מיוחדים, אשר תפקידם לעזור במציאת מקום-עבודה, ומגורים."

קנדה היא ארץ עצומה — השלישית בגודלה אחרי ברית-המועצות וסין. היא גם עשירה ורוצה להיות עוד יותר עשירה. היא רוצה לבנות ולהיבנות.

בכניסה לקונסוליה הקנדית יושבת אס עם שני ילדיה. הבעל נכנס פני-מה להירשם להגירה. כמו הילדה המופיעה על שער גליון זה — הם יגדלו בכרך.

עיני ילדים צופות לנוכח

המשרד פתוח בכל יום, משעה 8.30 ב-בוקר עד 12.30 בצהריים. המישה ימים ב-שבוע, לפי 50 ישראלים ליום = 250 מועמד-דים-להגירה כל שבוע. כלומר, מאז נרשם בוריס ציוניק להגירה, לפני חודשיים בדיוק, הצטברה אחריה רשימה של אלף ישראלים, המבקשים להגר לקנדה.

אי אפשר שלא להיזכר, כי השבוע רעשה הכנס סביב פעילותם של המיסיונים בארץ. ראשי הדת התרעמו על גניבת נפשות ביש-ראל. אבל המיסיונים עוסקים בבודדים. קונסוליית קנדה שואבת אלפים. כמה ישראלים מחכים בסך הכל, למיסמך הקנדי הגואל?
לדברי מר סטון, הנספח האחראי למחלקת האשרות: "פעם הסתכם במאות, כיום אפשר למנות אותם באלפים."
אפשר לראות אותם בטרקלין של אותו בניין. סידרו להם שלוש שורות של כיסאות. כמו בלישכת-הסעד. מחזה מביש ומדכא. הם כבר לא נראים כישראלים. הם מזכירים יותר את תמונות היהודים מוכי-הגורל, המחכים למיקלט. תמונות מן העבר הזוועתי של שארית-הפליטה, המחפשת לה מולדת. מול גות ממאסרי, מוארשה ומזויגה של שנות 47-45. לפני שהיתה מדינת ישראל.
פקידת הקבלה (אחרי שעיינה בדרכון